

Den næste sag på dagsordenen var:
20) Anden behandling af lovforslag nr. L 243: Forslag til lov om Klagenævnet for Udbud.
 Af erhvervsministeren (Pia Gjellerup).
 (Fremsat 30/3 2000. Første behandling 12/4 2000. Betænkning 18/5 2000).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):
 Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:
21) Anden behandling af lovforslag nr. L 231: Forslag til lov om ændring af lov om social service. (Tilskud til høreapparater).
 Af socialministeren (Henrik Dam Kristensen).
 (Fremsat 30/3 2000. Første behandling 13/4 2000. Betænkning 18/5 2000. Ændringsforslag nr. 2 af 18/5 2000 uden for betænkningen af Tom Behnke (FRI)).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 1 ændringsforslag af Tom Behnke (FRI).

Lovforslaget og ændringsforslagene sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes, idet 11 stemte for, 89 imod; 6 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 45 stemte for, 54 imod; 6 stemte hverken for eller imod.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Anden næstformand (Henning Grove):
 Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:
22) Anden behandling af lovforslag nr. L 232: Forslag til lov om ændring af lov om social service og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. (Styrkelse af den særlige støtte til børn og unge og om dispensationsadgang ved nedsættelse af børn og unge-udvalg).

Af socialministeren (Henrik Dam Kristensen).
 (Fremsat 30/3 2000. Første behandling 13/4 2000. Betænkning 18/5 2000. Ændringsforslag nr. 31 af 18/5 2000 uden for betænkningen af Jette Gottlieb (EL)).

Der var stillet 30 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 1 ændringsforslag af Jette Gottlieb (EL).

Lovforslaget og ændringsforslagene sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Birthe Skaarup (DF):
 Til orientering vil Dansk Folkeparti her ved anden behandling – ud over de ændringsforslag, som vi har omtalt i betænkningen – stemme for en del af ændringsforslagene fra Kristeligt Folkeparti, idet de efter nøjere granskning har vist sig at trække i den retning, som vi i Dansk Folkeparti gerne vil have.

Der er helt klart nogle børne- og familiepolitiske aspekter i nogle af de forslag, som vi ikke lige har været opmærksomme på. Men det er vigtigt for os nu at gøre opmærksom på, at vi

støtter en del af de fremsatte ændringsforslag fra Kristeligt Folkeparti.

Villy Søvnal (SF):

Lovforslaget har jo været undervejs i lang tid, og som det fremgår af betænkningen, er der sket ganske meget med det undervejs.

Men jeg vil sige, at den overordnede baggrund også for ændringsforslagene, som de ligger, for det første er, at der er for mange truede børn, der ikke får hjælp i tide. Samtidig er der for mange socialt udsatte familier, der ikke støttes tilstrækkeligt. Hensigten med det her lovforslag er faktisk at fange begge problemer samtidig. Vi synes i SF, når vi ser på resultatet, der sammenlagt er kommet ud af det, at det er lykkedes ganske godt.

Jeg vil specielt pege på tre ændringsforslag, som vi er glade for er kommet med. Det ene er, at vi fastholder efterværnet på de 23 år, altså at de unge, der udvikler sig senere på grund af sociale forhold osv., følges i længere tid.

Det andet ændringsforslag, vi er glade for, er, at Den Sociale Ankestyrelse går ind, når truede børn sendes ud af landet. Det er jo affødt af en bestemt konkret sag og skal sikre, at vi aldrig nogen sinde igen står med sager om børn, der er sendt uden for Danmark, og hvor vi ikke kan omgøre beslutningen, selv når det bredt er erkendt, at der her var tale om en fejl.

Vi er også meget glade for det ændringsforslag, der gør, at vi ikke får en glidende overgang fra en tvangsmæssig anbringelse til en frivillig anbringelse. Vi synes, det er utrolig vigtigt at holde tungen lige i munden i forhold til den diskussion, nemlig at fastholde, at tvang er tvang og frivillighed er frivillighed.

Vi har kun ét ændringsforslag, vi gerne vil have tilgodeset, ud over dem, der ligger, og det drejer sig om den bemyndigelse, ministeren får i forhold til gravide misbrugere. Vi er meget bekymrede over, at ministeren formentlig vil bruge bemyndigelsen til at pålægge læger og sundhedsplejersker at videregive oplysninger. Lægernes og sundhedsplejerskernes organisationer har jo reageret på det og sagt, at de ikke bryder sig om at komme til at udøve den form for tvang.

Vi bryder os heller ikke om det, for vi tror ikke, at det virker. Det, man kan risikere, er jo det modsatte af den gode hensigt, nemlig at de, der skulle i større nærhed af det offentlige system for at få hjælp, holder sig væk, hvis risi-

koen, når man henvender sig, er, at man bliver udsat for en tvang, man ikke ønsker.

Så vil jeg lige kommentere et enkelt andet forslag, nemlig CD's forslag. CD har stillet det forslag, at vi prøvede at klare tvangssægteskaber i den her sammenhæng også. Jeg synes, at ideen om at klare det på den måde, at man laver udrykningsteam i amterne eller kommunerne, eller hvor det skal ligge, er et utrolig sympatisk forslag, men jeg har ladet mig overbevise om, at det passer bedre i en sammenhæng. Dermed formoder jeg også, at vi vender tilbage til det i en anden sammenhæng, og det vil jeg godt give tilsagn om.

Det sidste, jeg skal nævne, er, at der ligger et betækningsbidrag, som vi lægger overordentlig stor vægt på i SF: at vi sikrer obligatoriske samtaler med unge, der har begået kriminalitet, at vi laver projekter som alternativ til institutionsplacering, at vi sikrer et løbende tilsyn i forhold til anbragte børn, vel vidende at kvaliteten i nogle af de dårlige børnesager i dag ikke er tilfredsstillende. Og for det fjerde at vi laver en opfølgning angående pladsantallet. Vi ved jo godt, at der allerede i dag er problemer med kapaciteten, når vi anbringer børn. Det problem bliver med sikkerhed større med den her lov, fordi vi anbringer tidligere, fordi vi også får efterværnet ind så meget, som vi gør.

Vi vil meget gerne fra SF's side sige også til ministeren, at der er to muligheder for at løse det. Den ene er, at man løser det i forbindelse med de kommende kommuneforhandlinger. Gør man det, er det jo fint. Så er det løst. Men gør man ikke det, er det et af de punkter, vi gerne vil vende tilbage til, når vi til efteråret skal til at diskutere finanslov.

Men alt i alt synes jeg, at det her er en lov, der klæder Folketinget og ministeriet meget. Resultatet synes jeg er blevet rigtig godt.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Det er et af de lovforslag, som CD glade og gerne går i salen til, fordi det har haft sådan en utrolig god behandling. Der har været meget tid til det, og vi har fået drøftet mange ting igennem. Derfor har CD's ændringsforslag også samlet sig om ét punkt.

Det ene punkt er fremkommet på baggrund af hele debatten om tvangssægteskaber, hvor CD ser problemstillingen som et socialt problem, snarere end et juridisk, kulturelt problem. Derfor er vores ønske, at man udvider loven fra 18-24 år, så det kunne fange denne her pro-

blemstilling op, som må betragtes som et socialt problem. Der er samtaler, som man har med forældrene til den unge, som mod sin vilje skal giftes bort. Der skal også være muligheden for at kunne beskytte den unge bagefter ved at sørge for, at vedkommende kommer hen et sted, hvor forældrene ikke ved, at personen opholder sig.

Vi synes, at det var den rigtige vinkel at kigge på det på i stedet for nødvendigvis at udvide grænsen for, hvornår man kunne blive gift. Den giver sådan en utrolig masse andre problemer for folk, der gerne vil giftes. Det er bl.a. et meget stort problem, når man skal gå ind og vurdere, om det her nu er ægte kærlighed. Jeg er glad for, at det ikke er mig, der har fået det job, for det må være et besværligt job.

Det er et socialt problem, og det skal tackles som sådan. Det er mit ønske, at vi kan arbejde videre med den problemstilling i den nye folketingssamling, så vi kan få det lagt på plads dér, hvor det hører til, nemlig i en lov, der tager sig af truede børn og unge.

Jette Gottlieb (EL):

Jeg er enig i, at vi er nået langt hen ad vejen i den balance, der må være mellem børnenes retigheder og forældrenes retssikkerhed. Der er mange gode forbedringer i det her lovforslag.

Derfor skal jeg ikke gentage meget af det, der ellers er blevet sagt, men jeg vil henlede opmærksomheden på et enkelt ændringsforslag, som jeg selv har stillet – oven i købet uden for betænkningen for at sætte mere fokus på det. Det handler om, at vi ønsker, at der skal være en vis kvalifikationsspecifikation for de mennesker, der i kommunerne varetager opgaverne med at tage stilling til, om børn skal fjernes hjemmefra.

Når vi siger det, så forekommer det jo inden for andre områder temmelig banalt. Mange synes jo, at det ville være fuldstændig utænkeligt, hvis man satte gud og hvermand til at undervise i f.eks. folkeskolen. Der er regler for den slags. Men det gælder altså ikke, når man taler om noget så omfimlet og så krævende i kvalifikationer som det at fjerne børn. Vi synes sådan set, at det er en mangel, og at det var en stor fordel, hvis man i loven kunne indføre sådan nogle kvalifikationsbestemmelser. Det er det, vi har stillet ændringsforslag om.

Jeg vil antage, at ganske mange, hvis de havde lejlighed til at tænke over det, ville synes, at

det var et ganske rimeligt krav. Så jeg håber sådan set, at det forslag vinder tilslutning.

Tove Videbæk (KRF):

Det her lovforslag har jo til hensigt at styrke indsatsen for de truede børn og unge, og den intention er vi i Kristeligt Folkeparti helt enige i.

Socialministeren har stillet nogle ændringsforslag siden førstebehandlingen af lovforslaget, og dem kan vi fuldt ud støtte.

Endvidere har Kristeligt Folkeparti også stillet nogle forslag, som er helt i tråd med det, der blev vedtaget i forbindelse med forespørgselsdebatten F 10 i efteråret 1999. Vores ændringsforslag nr. 2 sigter således på, at man i højere grad end nu skal inddrage ressourcerne i det nære miljø og lokalsamfundet ved vurderingen af, hvordan barnets eller den unges vanskeligheder kan løses – altså ikke først i forbindelse med en tvangsfjernelse, men inden da, når man på et tidligere tidspunkt bliver klar over, at der er problemer. Allerede dér bør man inddrage ressourcerne i det nære miljø og lokalsamfundet, og allerede dér kan man måske lokalt finde nogle løsninger og måder, hvorpå man kan hjælpe og støtte både familien og barnet, således at en tvangsfjernelse måske slet ikke bliver nødvendig. Ændringsforslag nr. 3 og nr. 20 lægger særlig vægt på at fjerne årsagerne til barnets eller den unges vanskeligheder.

Hvis man skal fjerne årsagerne til barnets problemer, og de findes jo i 97 pct. af tilfældene hos forældrene, så skal der sættes ind med en plan for selvstændig støtte til forældrene. Den plan skal have til formål at identificere og løse årsagerne til barnets eller den unges eventuelle anbringelse uden for hjemmet. Tilbud til forældrene kan dreje sig om behandling, arbejde, uddannelse, undervisning, osv.

Adskillige ordførere sagde under første behandling, at der var så mange andre muligheder i den sociale lovgivning vedrørende hjælp til forældrene. Ja, men hvad hjælper det, når det i virkelighedens verden viser sig, at kun 39 pct. af forældrene får hjælp til løsning af de problemer, som er årsager til fjernelse af barnet.

Vi er jo alle optaget af, at lovgivningen skal være til barnets bedste, men det er til barnets bedste at få barnets familie på fode igen. Vi hjælper jo barnet, når vi hjælper familien, og ved at hjælpe familien hjælper vi også eventuelle øvrige børn i familien. Hvis ikke vi tilbyder hjælp til forældrene, så fortsætter problemerne jo bare, og den sociale arv brydes ikke.

Årsagerne til barnets eller den unges vanskeligheder ligger jo som sagt i 97 pct. af tilfældene hos forældrene. Så skal årsagerne til vanskelighederne løses, må vi tage fat der, hvor problemet ligger, og ikke blot fjerne barnet fra problemet og så glemme, hvad årsagen til problemet egentlig er.

Ændringsforslag nr. 5, 6 og 7 lægger vægt på støtten til frontpersonalet, der har underretningsspligt, og ligeså på det tværfaglige arbejde, som skal være med i forebyggelse og hjælp til familie og børn. Her vil jeg gerne igen nævne projektet i Thisted, hvor man har et tværfagligt arbejde, som træder til allerede under graviditet, og som støtter og hjælper allerede dér, således at man faktisk forebygger og dermed undgår tvangsfjernelser.

Samfundsmæssigt og medmenneskeligt er dette langt bedre, både hvad angår forebyggelse og sagsbehandling, og det er også økonomisk langt bedre end at skulle reparere på kostbare skader, der er opstået, fordi man kom for sent i gang.

Kristeligt Folkepartis ændringsforslag har ingen udgiftsmæssige konsekvenser, men præciserer, hvad der allerede i nugældende lov gives mulighed for. Dette skal præciseres, skrives klarere ind, så det ikke fremover kun er 39 pct. af forældrene, der får tilbudt hjælp, når det er 97 pct. af dem, der har brug for den. De næsten 60 pct.s forskel koster dyrt i lange tvangsfjernelser og sociale problemer i øvrigt. Også menneskeligt er det dyrt.

Kristeligt Folkeparti begriber ikke, hvis ikke de partier, som stemte for vedtagelsen i forbindelse med F 10, også stemmer for Kristeligt Folkepartis ændringsforslag.

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Her ved anden behandling af lovforslaget om truede børn føler jeg sådan set trang til – også med de bemærkninger, der er givet her – at give udtryk for, at det er en meget vigtig lov, hvor det er sådan, at samfundet går ind og også bruger magtmidler. Derfor har jeg været dybt optaget af, at et udvalgsarbejde har kunnet gennemføres, så vi får så mange partier som muligt til at stemme for den her lov.

Når man laver lovgivning af den art, så synes jeg, det er vigtigt, at det hviler på et bredt fundament, og jeg oplever, at partierne har været optaget af at sikre en ordentlig, målbevidst indsats i forhold til truede børn, at værne om familierne som helhed, og også at der er efter-

værn i forhold til de børn, som er blevet tvangsfjernet.

Jeg kan slutte med at sige, at som det ligger nu, og med de tilkendegivelser, som er kommet fra ordførerne her, er det faktisk en lov, som jeg tror, vi kan bygge videre på, og som kan være til gavn for dem, det handler om derude i det virkelige liv.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 16 stemte for, 90 imod.

Ændringsforslag nr. 3 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes, idet 13 stemte for, 93 imod.

Ændringsforslag nr. 4 forkastedes, idet 20 stemte for, 86 imod.

Ændringsforslag nr. 5 forkastedes, idet 16 stemte for, 87 imod.

Ændringsforslag nr. 6 og 7 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 31 af Jette Gottlieb (EL) forkastedes, idet 5 stemte for, 100 imod.

Ændringsforslag nr. 8 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 9 forkastedes, idet 4 stemte for, 101 imod.

Ændringsforslag nr. 11 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 10 forkastedes, idet 5 stemte for, 103 imod.

Ændringsforslag nr. 12-15, 16, 17 og 18 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 19 forkastedes, idet 45 stemte for, 60 imod; 2 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 20 forkastedes, idet 13 stemte for, 95 imod.

Ændringsforslag nr. 21 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 22 forkastedes, idet 15 stemte for, 94 imod.

Ændringsforslag nr. 23-28 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 29 forkastedes, idet 6 stemte for, 102 imod.

Ændringsforslag nr. 30 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

23) Anden behandling af lovforslag nr. L 286: Forslag til lov om ændring af lov om almene boliger samt støttede private andelsboliger m.v. (Tilbagekøbsklausuler).

Af by- og boligministeren (Jytte Andersen). (Fremsat 28/4 2000. Første behandling 5/5 2000. Betænkning 18/5 2000).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Knud Erik Hansen (SF):

Der har udeomkring været en del diskussion om dette forslag, og derfor vil jeg godt understrege, at vi ser det som en aftale mellem Københavns Kommune og udlejerne, i dette tilfælde de sociale boligselskaber.

Det er normalt, at de aftaler, man laver om tilbagekøb, blander stat og kommune sig ikke i. Når vi skal blande os i dem, så er det, fordi der skal gives adgang til, at man kan optage lån, og også gives lån til, at man kan realisere denne aftale. Det synes vi er godt. Det vil vi gerne være med til.

Vi synes, det er uhyre vigtigt, at man sikrer sig, at to tredjedele af de almene boliger i København fortsat kan være almene. Hvis man ikke støtter denne aftale, ja, så risikerer man, at ca. 37.000 boliger på sigt i Københavns Kommune udgår af den almene boligmasse, og det synes vi overhovedet ikke er acceptabelt, og vi tvivler på, at Københavns Kommunes boligmarked vil fungere ordentligt, hvis det sker.

Men jeg vil da godt kommentere selve aftalen mellem Københavns Kommune og boligselskaberne. Jeg synes, det er godt, at man går ind og lader dispositionsfonde og Landsbyggefonden betale en del af det, det koster. Vi havde gerne set, at lejerne ikke skulle betale nogen husleje-forhøjelse. De er faktisk uskyldige i denne her sag. De er flyttet ind, uden at de har været klar over det her, og uden at det er deres ansvar. Men sådan er aftalen ikke strikket sammen, og vi mener ikke, at det er vores opgave at gå ind og blande os i den aftale, der er lavet mellem Københavns Kommune og boligselskaber om netop huslejebetalingen.

Jeg synes dog, at der står et problem tilbage, som har vist sig under udvalgsbehandlingen, og det drejer sig om, at de mennesker, der i dag får maksimal boligsikring og maksimal boligydelse, kan komme i klemme i det her system, og det synes vi faktisk det er både Folketingets og statens ansvar at gå ind og se på, således at de ikke kommer i klemme på grund af det her.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg skal ikke gentage de principielle betragtninger over, hvorfor Enhedslisten ikke kan stemme for det her lovforslag. Det har vi skrevet om i betænkningen, og det vedrører naturligvis huslejestigningerne.

Jeg vil godt spørge ministeren, om det ikke hos regeringen opfattes som et meget stort problem, at vi under udvalgsarbejdet har fået dokumenteret, at hundredvis af pensionister og også hundredvis af familier, der modtager boligsikring, faktisk kommer til at betale den fulde huslejestigning selv, fordi de ramler ind i de lofter, der gør, at de hverken helt eller delvis kan få dækket en huslejestigning. Jeg går ud fra,